

مادورو در راه ایران

در آستانه هفتادمین سالگرد آغاز روابط دیپلماتیک بین ایران و ونزوئلا، نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا به ایران سفر می‌کند تا ۲ کشور سطح روابط راهبردی خود را افزایش دهنده؛ هم‌زمان نهمین کمیسیون مشترک ۲ کشور در عالی‌ترین سطح برگزار خواهد شد.

کارلوس آلكالا كوردوس، سفیر ونزوئلا در ایران در گفت‌وگو با «وطن امروز» درباره عملیات موفقیت‌آمیز ۲ کشور برای دور زدن تحریم‌های آمریکا:

خون انقلابی در رگ‌های ۲ ملت جریان دارد

شروین طاهری: زمستان ۹۷ وقتی نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلا در بحبوحه بزرگ‌ترین بحران سیاسی معاصر در کاراکاس، یکی از پیشگامان انقلاب بولیواری در کنار هوگو چاوز و یکی از کلیدی‌ترین و وفادارترین شخصیت‌های امنیتی و نظامی خود را به تهران اعزام کرد، در حقیقت این حرکت را به مثابه دراز کردن دست یاری به سوی دوستان ایرانی‌اش برای حیاتی‌ترین همکاری‌ها در حساس‌ترین شرایط انجام می‌داد. بدین ترتیب ورود «کارلوس آنتونیو آلكالا كوردوس» به عنوان سفیر جدید ونزوئلا به تهران به منزله بازگشت ۲ کشور به دوران طلایی احمدی‌نژاد-چاوزی همکاری‌های‌شان بود. دورانی که نظام‌های انقلابی و ضداستکباری تهران و کاراکس به این باور مشترک رسیده بودند که در میان قانون جنگل بین‌الملل تنها یار و برادر واقعی یکدیگر هستند. در ششمین سال ریاست جمهوری روحانی، در حالی که ترامپ سند تنها دستاورد او را پاره کرده و برجام به سرنوشتهی نافرجام دچار شده بود و در همان حال که واشنگتن، نفت‌خیزترین کشور آمریکای لاتین را علاوه بر قرار دادن زیر فشار تحریم‌هایی مشابه ایران، به حمله نظامی و آشوب‌افزینی داخلی برای تغییر حکومت تهدید می‌کرد، آفتابی شدن دوست و معتمد فرمانده چاوز فقیه که حالا دست راست امنیتی جانشین او محسوب می‌شد در تهران نوید این را می‌داد که اتفاقاتی بزرگ در راه است. ۲ سال بعد، عملیات مشترک پیچیده و چندبعدی ایران و ونزوئلا برای تبادل فرابرجری سوخت از خلیج فارس تا کارائیب که با وادار کردن آمریکا به بی‌عملی در حیاط خلوت سابقش به یک پیروزی حماسی راهبردی برای ۲ طرف انجامید، آن اتفاق بزرگ بود. شاخص‌ترین تحلیل‌گران و استراتژیست‌های بین‌المللی این عملیات را «پل پیروزی در مقابل تحریم‌های آمریکایی» نامیدند. در همان روز تقدیر رهبر انقلاب از این عوامل و خدمه ۵ نفتکش ایرانی که با موفقیت به سواحل ونزوئلا رسیده بودند، گفتوگویی با کارلوس کوردوس ترتیب دادیم. جالب است که سفارت جمهوری بولیواری ونزوئلا در شمال تهران هنوز هم حال و هوای چاوزی دارد.

■ **آقای سفیر! مجله آمریکایی «میوزیک» از نقش اساسی شما و همچنین همتای ایرانی‌تان در کاراکاس، حجت‌الله سلطانی، به عنوان سازمان‌دهندگان اصلی عملیات دریایی ایران در ارسال ۵ نفتکش به ونزوئلا یاد کرده است؛ ممکن است از دیگر ابعاد این عملیات ما را مطلع کنید؟**

همان‌طور که مطلع هستید با توجه به تهدیدها و کارزار فشار حداکثری که ایالات‌متحده بر ایران و ونزوئلا اعمال می‌کرد، انتقال ۵ نفتکش ایرانی تحت تدابیر شدید امنیتی انجام شد. به همین دلیل افشای جزئیات این عملیات نه معقولانه است و نه منطقی. اما چیزی که در موردش می‌توان سخن گفت شجاعت مردم و دولت ایران در ارسال ۵ نفتکش حامل سوخت و نیز شان و عزتی بود که برای کشورمان قائل شدند، که اقدامی عادلانه در دفاع از حق ملت‌هایی است که دنبال اجرای آزاده تجارت خارجی هستند. ایرانی‌ها نشان دادند به دنبال روابط دیپلماتیک صلح‌آمیز با کشورهای برادر همچون ونزوئلا هستند.

■ **عملیات دریایی موفقیت‌آمیز و مشترک اخیر بین ایران و ونزوئلا توسط تحلیل‌گران بین‌المللی با عنوان «پل پیروزی بر امپریالیسم آمریکا» نامیده شد؛ آینده این پل را چگونه ارزیابی می‌کنید؟**

یابد اشاره کنم که یکی از طراحان اصلی ساخت این پل حاکمیت و آزادی، بدون‌شک رئیس‌جمهور پیشین ما هوگو چاوز بود. او یک استراتژیست بود و بی‌تردید می‌توانیم بگوییم عملیات موفقیت‌آمیز تحویل سوخت به ونزوئلا از نگاه با بصیرت فرمانده ما آغاز شد، فردی که موجب ارتقای روابط دو جانبه ونزوئلا با جمهوری اسلامی ایران شد و آن را رابطه‌ای بسیار راهبردی بین ۲ کشور در نظر گرفت که از رویارویی با امپراتوری آمریکا نمی‌ترسند. به‌رغم ارباب و تهدیدهای ایالات‌متحده، این عملیات شجاعانه و دل‌آورانه انجام شد که فقط ۲ ملت با خونی انقلابی در رگ‌های خود می‌توانند با آمریکا مواجه شوند. بنابراین آینده کشورهای قهرمان و شجاع با دولت‌هایی که به وسیله میراث رهبران‌شان تقویت شده‌اند، مانند فرمانده چاوز و آیت‌الله خمینی – که ندای آنها امروز به واسطه روسای جمهور مانیكولاس مادورو و تحت هدایت رهبر معظم جمهوری اسلامی، آیت‌الله سیدعلی خامنه‌ای شنیده و شعله می‌شود – نمی‌تواند چیزی غیر از یک پل ناگسستی مادی و معنوی باشد که پرچم مشترک آن ضدیت با استکبار است.

■ **یکی از وزرای شما اشاره کرده بود دامنه‌های همکاری بین ۲ کشور فراتر از نفت خواهد بود؛ مقیاس کامل همکاری‌ها را**

چگونه توصیف می‌کنید؟ همکاری‌ها بین جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا بسیار گسترده است. امسال دقیقاً روابط دیپلماتیک بین ۲ کشور به هفتادمین سال خود می‌رسد (۹ آگوست ۱۹۵۰) که با احتساب این سابقه می‌توان گفت ۲ کشور به سطح روابط راهبردی رسیده‌اند. در حوزه انرژی و بازرگانی، روابط ما در بالاترین سطح است. همچنین در زمینه‌های فناوری، آموزش، فرهنگ، مسکن، هوافضا، صنعت، معدن و بهداشت بویژه در حال حاضر درباره وپروس هم‌همگی کرونا روابط رو به گسترشی داریم. در حوزه‌های امنیتی و دفاعی هم کاتال تبادل قدرتمندی بین ۲ کشور وجود دارد. ما با توان بسیار پیگیر هستیم و بزودی نهمین کمیسیون مشترک ۲ کشور در عالی‌ترین سطح برگزار خواهد شد. این همکاری‌ها مبتنی بر اعتماد و حمایت متقابل و همبستگی بین ونزوئلا و ایران است که ریشه‌های یک رابطه مستحکم را نغذیه می‌کنند.

■ **آیا این یک تفسیر درست است که بگوییم ونزوئلا به مرکز مبادلات اقتصادی ایران و آمریکای لاتین تبدیل خواهد شد؟ جزفت و سوخت، در چنین بازاری پتانسیل بالقوه کدام کالاها بیشتر است؟**

متأسفانه تحریم‌های اقتصادی از سوی قدرتی خارجی مانند آمریکا که کشور ما هم تحت تاثیر آن قرار گرفته و کارزار فشار حداکثری آواشنگتن، ا مجموعه‌ای از تحریم‌های یک‌جانبه و فراسرزمینی که اقتصاد و بهره‌وری را برهم زده نه‌تنها در ونزوئلا، بلکه در سایر کشورهای منطقه مانند کوبا، اجازه پیشرفت به کشورها در حوزه‌های مختلف را نمی‌دهد. زمانی که شما به ونزوئلا به عنوان کشوری سرشار از منابع طبیعی با بیشترین ذخایر نفتی در جهان نگاه می‌کنید و ارزیابی ژئوپلیتیکی از خسارت‌های ناشی از تحریم‌ها را در نظر می‌گیرید، آن وقت درک تناقض خفگی اقتصادی که در حال حاضر به کشور ما تحمیل می‌شود دشوار نیست. برای غلبه بر تبعات این تحریم‌ها باید به کشورهای هم‌بیمان متوسل شویم. بنابراین ونزوئلا دروازه‌ای گشوده به روی مبادلات اقتصادی با ایران و سایر کشورها و در عین حال بخوبی می‌دانیم که دشمن منتظر نمی‌ماند و مانع از هر تلاشی برای پیشرفت کشورهای می‌شود که برای حاکمیت و استقلال خود می‌جنگند.

ونزوئلا و به‌طور کلی کشورهای آمریکای لاتین و حوزه کارائیب در مواجهه با بحران اقتصادی ایساکرونا که جهان درگیر آن است با چالش مواجهند. با وجود پتانسیل بسیار زیاد منابع طبیعی در منطقه، در حال حاضر فکر کردن به یک رویکرد اقتصادی که به کشورها امکان گسترده تولید و صادرات خود را تقویت کنند، دشوار است. درباره ونزوئلا باید گفت تحریم‌های اعمال‌شده توسط دولت آمریکا مانع از توسعه طبیعی کشوری شده که از منابع بسیار خوبی برخوردار است و با توجه به تغییر در همکاری نیروهای کشورهای منطقه، مبادلات تجاری بعید

به نظر می‌رسد؛ اگرچه حوزه‌های دیگری وجود دارد که به‌طور طبیعی این همکاری اتفاق می‌افتد، مانند مبادلات گردشگری و فرهنگی که منبع درآمد نیز هستند.

■ **اقدام اخیر واشنگتن در اعزام صدها مستشار نظامی صاحب‌تجربه در جنگ افغانستان به کلمبیا را چطور ارزیابی می‌کنید؟**

مگر آمریکایی‌ها شباهتی بین ونزوئلا و افغانستان دیده‌اند؟ اعزام نیروهای امدادی و امنیتی پنتاگون به خاک کلمبیا با هدف احتمالی مشاوره به نیروهای نظامی این کشور در مبارزه با قاچاق موادمخدر آن هم بدون تأیید کنگره آمریکا جهت ورود این نیروها، نقض قانون اساسی خود ایالات‌متحده محسوب می‌شود. بدون‌شک این چیزی نیست جز ادامه روال سنارپوهای مداخله‌جویانه آمریکا که علیه حاکمیت مردمی ونزوئلا و رئیس‌جمهور قانونی آن، نیکلاس مادورو مورو نوشته شده است. لیست تهاجمات بی‌پایان است؛ از تلاش‌هایی که به قصد ترور رئیس‌جمهور ما شکل گرفته تا اقدامات خرابکارانه علیه سمانه برق سراسری، سرقت از شرکت نفت ملی سیتکو، عملیات اخیر گیدئون (توطئه‌ای از سوی دونالد ترامپ که از دی‌پهشت‌ماه توسط نظامیان اخراجی ونزوئلا و مزدوران شرکت امنیتی خصوصی آمریکایی به نام سیلور کورپ با هدف رخنه به این کشور از راه دریای کارائیب و کودتا علیه دولت مادورو انجام شد اما به شکلی متفحصانه شکست خورد و دو مامور گارد حفاظت کاخ سفید هم در جریان آن بازداشت شدند)، اقدامات اخیر اتحادیه اروپایی و ژست صنعتی‌شان در تمایل به اقدام بشردوستانه برابر مهاجران ونزوئلایی در بحبوحه بیماری واکبر بیماری «کووید-۱۹». به‌طور خلاصه اینها بخشی از راهبرد آمریکایی‌ها برای سرنگونی دولت مشروع ما است و فقط مانده بود که اعزام نیروهای نظامی پنتاگون به کلمبیا نیز به این فهرست اضافه شود. واشنگتن پای ثابت سناریوی تحمیلی استکباری است تا با ادامه این روند میهن‌مان را محاصره کند. در برابر این فرضیه، نیروی مسلح ملی بولیواری در وضعیت آماده‌باش دائمی قرار دارد. تا در کنار مردم ونزوئلا از وطن‌مان دفاع کند.

اما پرسیدید مگر آمریکایی‌ها چه شباهت‌هایی بین ونزوئلا و افغانستان دیده‌اند که چنین کرده‌اند؟ من عقیده دارم ایالات‌متحده در قبال هر ۲ کشور نقش یکسانی دارد و آن هم به دست گرفتن کنترل پتانسیل‌ها و منابع آنهاست. از یک سو در تلاش است منابع طبیعی و ثروت نفتی ونزوئلا را تصاحب کند و از سوی دیگر کنترل امور افغانستان را با درنظر گرفتن موقعیت راهبردی آن به دست گیرد تا بتواند سایه سلطه خود در خاورمیانه را تقویت کرده و از توسعه چین در منطقه و توازن قدرت در روسیه جلوگیری کند.

با این حال آمریکا نتوانسته است به هدف سیاسی خود در افغانستان که ۱۹ سال پیش طرح و برنامه‌اش را ریخته بود برسد؛ همان‌طور که بعد از ۲۱ سال از انقلاب بولیواری، نتوانسته است انقلاب ما را به زانو دریاورد، چرا که ونزوئلا از حمایت مردمی و بسیج نیروی مسلح ملی خود برخوردار است.

■ **با در نظر گرفتن نافرمانی اخیر نیروی دریایی ایالات‌متحده از کاخ سفید که از اعزام ناو گروه به دریای کارائیب برای مقابله با ونزوئلا سر باز زده بود، چشم‌انداز ادامه اختلافات بین ترامپ و وزارت دفاع آمریکا (پنتاگون) را چگونه می‌بینید؟**

بی‌شک دونالد ترامپ به خاطر این سیاست غیرمعقول و نامتوازن خود با چالش مواجه خواهد شد. اختلافات بی‌شمار داخلی این کشور بویژه خود را در تصمیماتی نشان داد که پس از کشته شدن ناگوار شهروند آمریکایی آفریقایی‌تبار «جرج فلوید» به دست نیروهای پلیس ایالات‌متحده اتخاذ شده‌اند؛ قتلی که موجی از اعتراض و نارضایتی را از جانب مردم آمریکا و نیز مقامات مختلف دولتی و ایالتی، مثل شهرداران و نمایندگان شوراها به‌وجود آورده و البته تظاهراتی (ضد آمریکایی) را هم

در سطح بین‌المللی موجب شده است. در ماجرای ونزوئلا و ارسال نفتکش‌های ایرانی حامل سوخت به کشورمان، آمریکا نیروی دریایی خود را با هدف مداخله و ایجاد وقفه در روند انتقال سوخت در دریای کارائیب مستقر کرد. به همین دلیل ایران با ارسال نامه‌ای به آنتونیو گوتش، دبیر کل سازمان ملل، هرگونه اقدامی در این باره را «غیرقانونی و نوعی زندی دریایی» دانست. افزون بر اینکه آمریکا را مسؤول عواقب هرگونه اقدام غیرقانونی در این خصوص اعلام کرد.

این شکایت توسط ونزوئلا به سازمان

ملل متحد مطرح شده بود که بر حق مشروع خویش در دفاع از حاکمیت خود و تمامیت ارضی‌اش صحه می‌گذاشت. به همین دلیل رئیس‌جمهور نیکلاس مادورو دستور داد اقدامات حفاظتی و امنیتی و ۵ نفتکش ایرانی اجرا شود که در نهایت با موفقیت به خاک ما رسیدند و در مسیر عزت و حاکمیت که مشخصه هر ملت بزرگ است قدم گذاشتند.

■ **پس از خیانت‌های متعدد خوان گویاودو و همدستانش در حزب اپوزیسیون «راده مردمی» که منجر به استعفای دموکراتیک‌وی از ریاست مجمع شورای ملی (سنا) شد، چگونه است که جبهه غربی هنوز او را به عنوان رئیس‌جمهور ونزوئلا به رسمیت می‌شناسد؟**

آمریکائیتنها به کشورهای مستقل و مشروع با هدف سرنگونی آنها فشار وارد می‌کند، بلکه با کشورهای که نوکر و وفادارش هستنددواز نقشه‌هایش پیروی می‌کنندنیزارتباطی تنگاتنگ دارد، بنابراین یافتن کشورهای که بلوک منطقه‌ای را تشکیل می‌دهند غیرمعمول نیست. مانند گروه «لیمّا» که عروسک‌های ساده امپراتوری آمریکا هستند و اصل عدم مداخله را که در منشور سازمان ملل متحد وجود دارد نقض می‌کنند. کشورهایی که گویاودو را به رسمیت می‌شناسند، بخشی از راهبرد ایالات‌متحده برای سرنگونی دولت مشروع نیکلاس مادورو هستند که طبق اصل دموکراسی و حق تعیین سرنوشت مردم عمل نمی‌کنند و همچنین از اصل بی‌طرفی در برابر بحران سایر کشورها پیروی نمی‌کنند

■ **برای ناظران بین‌المللی کشور شما جای سوال است که چرا رئیس‌جمهور مادورو به‌رغم همه‌خیانت‌های گویاودو، اورادستگیر با محاکمه نمی‌کند، حتی بعد از اینکه یکی از دستیاران گویاودو اعتراف کرد با مزدوران آمریکایی در عملیات شکست‌خورده اخیر در ورود نافرجام به خاک ونزوئلا هم‌دست بوده است. ضمناً آیا واقعا قرار است دولت مادورو برای مقابله با ویروس کرونا، توافق‌نامه‌ای با گویاودو امضا کند؟ چگونه این اتفاق می‌افتد؟**

بدیهی است زندانی شدن گویاودو باعث تشدید وضعیت می‌شود. یک سسری مسائل باید در این باره مورد توجه قرار گیرند، مانند مواضع طرفین و پشتیبانی بین‌المللی که این سناریو را پیچیده‌تر می‌کند. دولت ما همیشه موضع گفت‌وگو و صلح را انتخاب کرده است اما متأسفانه مخالفان در حال بازی برای بی‌ثبات‌سازی و جنگ هستند. در حال حاضر حاشیه مذاکرات طرفین به میزان قابل توجهی کاهش یافته‌است اما با فرا رسیدن زمان مناسب، گویاودو باید با عدالت مواجهه و برای اقدامات و اعمالش مجازات شود.

اما درباره مذاکره با اپوزیسیون برای مبارزه با ویروس کرونا، این توضیح وجود دارد که رئیس‌جمهور مادورو همواره تمایلش نسبت به گفت‌وگو در جهت منافع مردم ونزوئلا را ابراز داشته است. پس جای تعجب ندارد که او اختلافات سیاسی را کنار گذاشته و برای منافع کشور، ابراز تمایل خود را به دیدار با بخش‌های معقول و منطقی مخالفان نشان دهد.

■ **همان‌طور که می‌دانیم، ونزوئلا به همراه کوبا، موفق‌ترین کشورهای آمریکای لاتین در کنترل بیماری همه‌گیر ویروس کرونا هستند؛ چه عواملی منجر به این دستاورد شده‌است؟**

از ابتدای همه‌گیری این بیماری، ونزوئلا «قرنطینه اجتماعی» و نیز یک طرح اقتصادی را برای مقابله با ویروس کرونا اعلام کرد. بسته شدن مرزها و قرنطینه در ۷ ایالت بعد از شناسایی نخستین فرد مبتلا به این ویروس و همچنین محدودیت‌هایی که در کل کشور ایجاد شد، بر روند تشخیص گسترده و رویکرد سریع و مؤثر آن افزود. ونزوئلا همچنین از یک سیستم ملی برخوردار است که از طریق اینترنت اجازه پاسخگویی به میلیون‌ها سوال درباره علاج «کووید-۱۹» را داده است.

همه اینها، علاوه بر تقویت سامانه بهداشتی و درمانی با عنوان «لاریو آدنترو» و نیز اتحاد بین‌المللی با کشورهای کوبا، چین، روسیه و همچنین ارتقای حقوق بین‌المللی، نقش بزرگی در این موفقیت ایفا کرده‌اند. این گویای انسجام اجتماعی مردم ونزوئلا به‌رغم محاصره اقتصادی تحمیل‌شده از سوی امریکاست که مانع از دستیابی به مواد غذایی و دارویی شده است. این مردم همچنان در این شرایط سخت، فرهنگ خود را نشان می‌دهند.

رئیس‌جمهور مادورو سیاست‌های حمایت اجتماعی را که توسط دولت فرمانده هوگو چاوز قریب‌اس آغاز شده بود، تعمیق داده که امروز ستون مستحکمی است. که اجازه می‌دهد این همه‌گیری مهار شود، آن هم با وجود اینکه ونزوئلا توسط کشورهای که میزان آلودگی زیادی به ویروس کرونا دارند احاطه شده‌است؛ مانند کلمبیا، برزیل و اکوادور. همچنین باید مشکل هموطنانی را که از آن کشورها به میهن بازگشته‌اند نیز در نظر گرفت.

■ **می‌دانیم مهاجران ونزوئلایی که در ماه‌های فاجعه‌آمیز سال گذشته به کلمبیا و برزیل رفته بودند، در حال بازگشت به کشور خود هستند؛ چه اتفاقی برای آنها در خارج از کشور افتاد؟**

بسیاری از ونزوئلایی‌ها در کشورهای که به آنجا منتقل شده‌اند مورد تبعیض و بیگانه‌ستیزی قرار گرفته‌اند و این کارزار تحریک به نفرت باعث شده بسیاری از آنها به وطن خود بازگردند. علت دیگر نیز افزایش همه‌گیری ویروس کرونا در آن کشورهاست. بر همین اساس دولت ما پروازهای بشردوستانه‌ای را از طریق طرحی با عنوان «بازگشت به میهن» که ترتیب داده تا اتباع مامکان بازگشت به کشور خود را داشته باشند. البته این امر باعث شده بسیاری از افراد مبتلا به کرونا به کشور وارد شوند. با این وجود، دولت در مقابل آسیب‌پذیری بزرگی که ونزوئلایی‌ها در خارج از کشور در معرض آن بودند، اعلان همبستگی کرده و حس انسان‌دوستانه از خود نشان داده‌است. طرح بازگشت به میهن توسط رئیس‌جمهور نیکولاس مادورو به نوعی پل هوایی و زمینی ایجاد می‌کند که برای بازگشت داوطلبانه همه مهاجران و خانواده‌های آنها که از لحاظ مالی قدرت برگشت به کشور خود را ندارند حیاتی است. این طرح اجتماعی بزرگ‌ترین طرح حمایتی در قاره آمریکای جنوبی است. از سال گذشته هزاران مهاجر از ۸ کشور به خاطر خانواده‌های خود و آینده میهن‌شان به کشور خود که با عشق و احترام از آنها استقبال می‌کند، بازگشته‌اند. به همین دلیل است که انقلاب بولیواری همچنان الگویی برای جهان خواهد بود و ما به پیروزی خود ادامه خواهیم داد!

گزارش «وطن امروز» از نقش چین در شکل‌گیری شبکه جهانی دور زدن تحریم‌های آمریکا

اینک اژدهای نفتی!

برای همین در حالی که نمودارهای رسمی حاکی از کاهش واردات نفت چین از ونزوئلا و ایران است، در همان حال افزایش شدید واردات از مالزی را نشان می‌دهد به طوری که مالزی بسیار بیش از آنچه نفت تولید می‌کند به چین صادرات دارد!» به گفته مدنی، عملیاتی که ناظرهای ایرانی برای عبور دادن نفت خود از تنگه مالاکا به سمت چین انجام می‌دهند بسیار پیچیده و حرفه‌ای است. از سوی دیگر یافته‌های «وطن امروز»

و در مسرز آبی با ویتنام قرار دارد. هاینان در سال‌های اخیر تبدیل به قطب اقتصادی منطقه هندوچین شده است و علاوه بر خود چینی‌ها، برای میلیون‌ها ویتنامی اشتغال ایجاد کرده است. این برگ برنده اقتصادی باعث شده توافق ضمنی بین چین و ویتنام برای توسعه نقش این منطقه ویژه و ویژه‌تر کردن کارکردهای آن شکل بگیرد، به طوری که ممکن است حتی برخی بنادر و زیرساخت‌های حمل‌ونقل ویتنامی نیز وارد شبکه تجاری بین‌المللی ضدآمریکایی فراترجمی شوند.

با اعطای استقلال عمل تجاری گسترگی به «منطقه ویژه اقتصادی هاینان»، چین به سمنی می‌رود که از آن یک منطقه کاملاً آزاد بسازد و مسؤولیت تبادلات تجاری و مالی این منطقه و ادست‌کم به شکل صوری از دوش دولت مرکزی بکن برداشته و به مقامات محلی واگذار کند. این حربه نه فقط از نظر تجاری برای مواجهه با تهدید تحریم‌های روزافزون آمریکایی موثر واقع خواهد شد، بلکه به لحاظ ژئوپلیتیک نیز به چین کمک خواهد کرد تا سرپلی مهم با همسایه‌اش ویتنام برای تسلط هر چه بیشتر بر دریای چین جنوبی بسازد.